

fra, at den teknologiske udvikling gjorde, at man nu kunne se tv og høre radio på flere platforme. Men det fik den konsekvens, at muligheden for, hvis man var økonomisk dårligt stillet, at melde sig ud af Danmarks Radio, og hvad de udsender, så blev udvidet til, at man også skulle melde sig ud af at have forbindelse til internettet, og det er klart, at så bliver konsekvenserne af en sådan asocial ordening jo yderligere forøget.

Så har det været nævnt i diskussionen, at der jo findes ordninger, der gør, at der er grupper af borgere i Danmark, som kan betale mindre eller slippe helt, bl.a. dårligt stillede pensionister, og så kunne man udvide antallet af grupper. Og så kan man jo nævne de grupper, man tror har mest politisk bevågenhed på det her område, og det er måske forklaringen på, at Socialdemokraternes ordfører valgte at nævne de studerende, som jo har været meget opmærksomme på det her. At de studerende nok også er meget opmærksomme på en anden måde ved ikke at betale, er så en anden sag; i hvert fald kan man da se, at der er visse dele af landet, hvor betalingsfrekvensen er meget lavere end i andre dele af landet.

Men spørgsmålet er, om vi skal løse en grundlæggende social uretfærdighed, ulighed, ved at indføre ordninger, hvor så den ene gruppe, så den anden gruppe undtages, eller om vi skulle sige, at det faktisk er sådan i Danmark, at vi i udgangspunktet finansierer den offentlige sektor via et skattesystem, hvor man betaler efter evne, vel vidende at vores skattesystem naturligvis ikke på alle områder er retfærdigt. Dermed kunne vi sikre, at studerende, kontant-hjælpsmodtagere, dagpengemodtagere, pensionister og andre lavtlønnede grupper faktisk slap med at betale den andel, som de retmæssigt burde gøre.

Det andet, som ikke har været ret meget inde i debatten i dag, men som var meget inde i debatten, da medielicensen blev indført, er, at man jo må opfatte det som en teknologifjendsk handling at have en medielicens, fordi det jo betyder, at internetforbindelser, mobiltelefoner m.v. nu også omfattes af licensordningen, og dermed medvirker det altså som en fordyrende omstændighed, hvis man bruger det her elektroniske udstyr, som vi alle, tror jeg nok, i hvert fald når vi diskuterer it-politik, er enige om er vigtigt at alle mennesker har adgang til, så det måske i virkeligheden snarere var et spørgsmål om, hvordan vi kunne gøre det billigere og nemmere for mennesker med dårlig økonomi i Danmark

at få adgang til de her områder, end at gøre det vanskeligere.

Så er der det med uafhængigheden. For vil det ikke føre til, at Danmarks Radios økonomi og virke bliver en fast bestanddel i finanslovforhandlingerne, hvis man vedtager det her beslutningsforslag? Nej, det kan jeg sige at det ikke vil, for det står i beslutningsforslaget, at sådan vil det ikke være.

Kl. 12:57

Det vil være præcist på samme måde som nu, at nogle af Folketingets partier – forhåbentlig alle – bliver enige om de økonomiske rammer for Danmarks Radio, og at de så vedtager det for en 5-årig periode.

Det er rigtigt nok, at det kan være, at vores forslag ville føre til, at disse drøftelser ville foregå i åbenhed i stedet for bag lukkede døre i en forligskreds. Men jeg er jo ikke sikker på, at det, at de diskussioner ville foregå i åbenhed, ville være skadeligt for Danmarks Radios uafhængighed; det ville jo også betyde, at vi måske på et tidligere tidspunkt kunne få en mere grundig diskussion af, hvilke krav det er rimeligt og fornuftigt at stille til en public service-kontrakt. Realiteten er jo, at de samme partier, der i dag har stået og talt om, hvor vigtigt det er at have et licenssystem og basere det på de her medieforlig, har lavet den mest detaljerede public service-kontrakt, der nogen sinde er lavet, med meget præcise beskrivelser for Danmarks Radios virke. Så det er det ene om uafhængigheden.

Så er der det andet. Og jeg synes, det er meget fascinerende, når hr. Holger K. Nielsen fremmaner uhyrlige billeder af, hvad der kunne ske, når finansministeren sad sammen med forskellige folk fra Dansk Folkeparti i hulemøder og den slags og drøftede, hvordan man nu skulle sikre, at de penge, der gik til Danmarks Radio, blev brugt til at bringe opbyggelige programmer for den danske kultur og for regeringen.

Men hvordan er det nu, virkeligheden er i dag? Virkeligheden i dag er den, at Venstres finanspolitiske ordfører går ud og siger direkte, at hvis Danmarks Radio ikke snart tager sig sammen, må vi overveje, om de stadig skal have lov til at opkræve licens. Venstres finanspolitiske ordfører går ud og siger det med konkrete henvisninger til indslag i programmer, som han ikke synes skulle have været bragt.

Så er vi vist meget tæt på, at politikere, der har meget stor indflydelse på den økonomiske politik, der bliver ført i det her land, og også de aftaler, der laves om licens og Danmarks Radios